

Vyvěšeno dne: 10. 3. 2026

Svěšeno dne: 24. 3. 2026

Hana Kučerová

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Ing. Filip Ondřejek**, bytem Dlouhá 160, Příbram, zast. Mgr. Markétou Ondřejkovou, advokátkou se sídlem Krkonošská 153, Vrchlabí, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: MUDr. Linda Janovská, bytem Dlouhá 96, Příbram, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2024, č. j. 124034/2024/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2025, č. j. 51 A 71/2024-48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce a osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

[1] Žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. 353/4 v katastrálním území Příbram. Jeho pozemek sousedí s pozemkem parc. č. 354 ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení (dále jen „OZNŘ“), na němž stojí rodinný dům č. p. 424 (dále jen „stavba“). Tyto nemovitosti spadají do ochranného pásma památky kostela svatého Jakuba Staršího. OZNŘ chtěla provést výměnu střešní krytiny stavby a vzhledem k tomu, že tento záměr měl být proveden v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, požádala o vydání závazného stanoviska Městský úřad Příbram, figurující coby orgán ochrany památkové péče (dále jen „památkový úřad“).

[2] Památkový úřad vydal dne 29. 5. 2023 závazné stanovisko rozhodnutím č. j. MeUPB 55728/2023. V něm vyhodnotil záměr z hlediska památkové ochrany jako přípustný a rozhodnutí doručil OZNŘ, která následně začala s výměnou krytiny.

[3] Žalobce se obrátil dne 7. 12. 2023 na žalovaného a žádal zrušení rozhodnutí a stanovisek vydaných památkovým úřadem, neboť byl opomenut jako účastník. Už v tomto podnětu upozorňoval na to, že stavba přesahuje na jeho pozemek a v minulosti hrozila zřícením, protože žalobce žádal zbourání přesahující části. V reakci na tento podnět žalovaný přikázal dne 20. 3. 2024 opatřením proti nečinnosti dle § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, památkovému úřadu, aby žalobci poskytl veškerá rozhodnutí a závazná stanoviska ve věci, neboť s ním mělo být jednáno jako s účastníkem. Rozhodnutí bylo následně žalobci zasláno.

[4] Žalobce podal proti závaznému stanovisku památkového úřadu poskytnutému na základě opatření proti nečinnosti odvolání. V něm napadal fakt, že s ním nebylo jednáno od počátku jako s účastníkem, což je dle jeho názoru zásadní procesní vada. Dále namítal, že rozhodnutí památkového úřadu nerespektuje zaměření vytyčení hranic pozemků a dříve vydané rozhodnutí o nařízení zabezpečovacích prací, a znovu otevřel otázku přesahu stavby na svůj pozemek. V rámci téhož odvolání také vznášel námitku podjatosti proti konkrétní úřední osobě a námitku systémové podjatosti proti Městskému úřadu Příbram.

[5] Žalovaný zamítl odvolání v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 24. 9. 2024, jímž potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Podle něj OZNŘ, jako vlastník domu, připadala v době zahájení řízení, kdy nebyly z katastru nemovitostí patrné žádné pochybnosti o vlastnictví domu či části pozemku pod ním, v úvahu jako jediný účastník řízení a záměr spočíval pouze ve výměně krytiny vikýře uprostřed střechy, což dle žalovaného vylučuje zásah do práv třetích osob. Vzhledem k později předloženým důkazům svědčícím o tom, že se dům může nacházet zčásti na žalobcově pozemku, však bylo třeba jej v pochybnostech pokládat také za účastníka řízení podle § 28 odst. 1 správního řádu. Dále žalovaný shledal, že otázka přesahu stavby na žalobcův pozemek nemá být řešena v tomto řízení a že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dostatečné a odvolání nepředkládá důkazy, kterými by byly jeho závěry vyvráceny.

[6] Co se týče námitky podjatosti úředních osob, vyrozuměl žalovaný žalobce přípisem ze dne 25. 9. 2024, že neshledal důvod k rozhodnutí o podjatosti, potažmo řešení této otázky označil za bezpředmětné, neboť řízení již bylo skončeno.

[7] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Jako zásadní pro dovození pochybení označoval opakovaně fakt, že stavba přesahuje na jeho pozemek, v rámci čehož poukazoval na geometrický plán z roku 2016 a na vymezení hranic pozemků. Namítal, že různé úřady (stavební, katastrální, památkový) v této věci rozhodovaly odlišně. Dále namítal, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí neměla dle něj stavba nosnou konstrukci splňující požadavky na novou krytinu střechy. Zároveň opět připomněl, že stavební úřad nařídil provedení zabezpečovacích prací, aby stavba nezasahovala na jeho pozemek, ovšem zříčené části stavby byly obnoveny v původním místě, tj. opět na jeho pozemku. Památkový úřad tak svým rozhodnutím toleroval nepovolenou stavbu. Žalobce také argumentoval nepřesným zaznamenáním průběhu řízení – žalovaný údajně špatně zaznamenal datum podání odvolání a datum oznámení prvostupňového rozhodnutí všem účastníkům. Mimo výše uvedené žalobce napadl nesprávně stanovený okruh účastníků původního řízení, v jehož důsledku mu bylo znemožněno nahlížet do spisu. Poslední argument se týkal nevypořádání námitky systémové podjatosti Městského úřadu Příbram.

[8] Žalovaný ve vyjádření poukazoval na to, že žalobce postrádá žalobní legitimaci podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Nebylo podle něj dostatečně prokázáno ani tvrzeno, že by došlo k zásahu do žalobcových práv či jejich krácení, přičemž většina žalobních námitek mířila na stavební řízení, a mýjela se tedy s podstatou věci v oblasti památkové péče. Nedůvodné bylo podle žalovaného i tvrzené nevypořádání se s námitkou systémové podjatosti, která dle jeho názoru byla vypořádána v rámci vyrozumění ze dne 25. 9. 2024.

pokračování

[9] OZNŘ ve svém vyjádření uvedla, že žalobcovým cílem je získat od soudu potvrzení o přesahu stavby na jeho pozemek. Poskytla také podrobnou historii stavby a zdůraznila, že se žalobcem není ohledně vlastnictví stavby vedeno žádné řízení a žalobce nikdy žádnou její část nevlastnil. Jelikož na stavbě probíhají pouze udržovací práce, které nemění její velikost či vzhled, neprobíhá žádné stavební řízení, jehož by byl žalobce účastníkem.

[10] Krajský soud nejdříve potvrdil, že závazné stanovisko vydané ve zkoumaném případě památkovým úřadem je samostatným rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. v souladu s § 14 odst. 8 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“), a je tak způsobilé k soudnímu přezkumu. V samotném posouzení krajský soud uvedl, že velká část žaloby se mívá s předmětem napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Žalobce zde měl chybně argumentovat na základě nesprávného přisouzení si pravomocí katastrálního a stavebního úřadu, které v daném případě vůbec nefigurovaly. Ve věci bylo rozhodováno pouze na základě památkového zákona a nebyť nutnosti posouzení z hlediska památkové péče, nebylo by zapotřebí povolení ani ohlášení v souladu s § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (dále jen „starý stavební zákon“). Krajský soud tak většinu žalobcových námitek označil za nedůvodné a zabýval se blíže pouze třemi: otázkou zhodnocení skutkového stavu, otázkou zásadního zkrácení práv žalobce jakožto účastníka řízení a otázkou podjatosti úředních osob.

[11] U první z hodnocených otázek krajský soud předně poukázal na fakt, že i zde žalobce zčásti směřuje do problematiky stavebního řízení. I přesto soud vyložil žalobcovo podání takovým způsobem, aby jej mohl posoudit, tj. že památkový úřad nemohl schválit výměnu střešní krytiny, která v danou dobu neexistovala. Krajský soud tuto námitku ovšem označil za nedůvodnou, neboť správní spis obsahoval barevné fotografie dodané OZNŘ, které dokládaly existenci krytiny vikýře. Žalobce sice dodal vlastní fotografie, které měly ukázat opak, ty však dle soudu zobrazují jinou část stavby.

[12] Co se týče námítky krácení žalobce na právech účastníka řízení, krajský soud uznal, že došlo k opomenutí, když nebyl přibrán jako účastník řízení od počátku. Dodal ovšem, že toto bylo dodatečně napraveno, a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), podle které nemusí být nutné rozhodnutí rušit, pokud bylo pochybení v nepřibrání účastníka napraveno již v odvolacím řízení, zejména namítá-li takový účastník skutečnosti, které nesouvisejí s dotčením jeho práv. Krajský soud zde zdůraznil, že žalobce se od počátku vyjadřoval pouze minimálně k projednávanému záměru a těžiště jeho nesouhlasu mířilo na okolnosti, které památkový úřad vůbec nemohl projednat. Dále krajský soud poukázal na to, že je povinností účastníka tvrdit, jak konkrétně mohlo být správní rozhodnutí pochybením ovlivněno, což žalobce neučinil. Stejně tak žalobce nevysvětlil, jaký úkon mu měl být zmařen nemožností nahlížet do spisu v průběhu řízení před památkovým úřadem. Soud proto uzavřel, že žalobcovo tvrzení v tomto ohledu působí účelově. Stejným způsobem posoudil i žalobní námitku týkající se špatného zaznamenání data odvolání a oznámení doručení prvostupňového rozhodnutí.

[13] Posledním řešeným bodem žaloby bylo nevypořádání námítky systémové podjatosti Městského úřadu Příbram. V tomto případě dal krajský soud žalobci zapravdu – žalovaný podle něj pochybil, když o námitce rozhodl až *ex post* a navíc tak, že řešení otázky označil za bezpředmětné jen proto, že řízení bylo již skončeno. Soud proto zhodnotil, nakolik se tato vada mohla projevit na zákonnosti rozhodnutí, a dospěl k závěru, že jednak námitka nemířila na systémovou podjatost v pravém slova smyslu, neboť tento pojem značí jinou situaci, než o jakou šlo v daném řízení, jednak z ní nevyplynuly důvody pro podjatost a jednalo se spíše jen o vyjádření žalobcovy nespokojenosti s fungováním města Příbram a jeho orgánů. Soud proto shledal, že pochybení žalovaného nemohlo mít vliv na posouzení věci samé, a žalobní bod tak nebyl důvodný. Souhrnně tak krajský soud žalobu shledal nedůvodnou a zamítl ji.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření OZNŘ a repliky

[14] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje, aby NSS napadený rozsudek i všechna předcházející rozhodnutí ve věci zrušil.

[15] Stěžovatel nejprve v kasační stížnosti rozsáhle popisuje své vlastnické postavení vzhledem k pozemkům a předchozí dění, co se stavu stavby a řízení před památkovým úřadem týče. Následně v šesti bodech rozebírá své kasační námitky. Již na tomto místě soud předesílá, že v nich, obdobně jako v řízení před krajským soudem, opakovaně mísí pravomoci různých správních orgánů a často se mýlí s předmětem řízení v dané věci.

[16] Stěžovatel opět upozorňuje na své pozdní přibrání do správního řízení a rozporuje tvrzení napadeného rozsudku, že vada byla zhojena možností podat odvolání. Stěžovatel zde uvádí, že krajský soud chybně vyložil § 14 odst. 2 památkového zákona, na jehož základě dovodil, že stěžovatel není vlastníkem pozemku, na kterém leží část stavby. Odepření přístupu k rozhodnutím a spisu mělo stěžovateli zabránit v podání účinného odvolání. Zároveň tuto kasační námitku průběžně prokládá odkazy na důkazy a rozhodnutí, která mají potvrdit jeho vlastnictví pozemku pod částí stavby.

[17] Další stěžovatelova námitka míří na to, že krajský soud nesprávně rozhodl na základě nekritického přijetí dokumentů poskytnutých ve správním řízení OZNŘ, přestože stěžovatel sám poskytl důkazy opaku, které dle jeho názoru krajský soud nijak nevypořádal. Stěžovatel zde brojí také proti tomu, že v napadeném rozsudku jsou jako nesouvisející s napadeným rozhodnutím označena jeho tvrzení ohledně odlišného stavu v době vydání správního rozhodnutí, než jaký byl udáván památkovému úřadu. Zde jsou též rozvedeny další stěžovatelovy důkazy týkající se rekonstrukce části zřícené stavby nad rámec rekonstrukce vikýřů a faktu, že rekonstrukce měla začít už před vydáním rozhodnutí památkového úřadu.

[18] Stěžovatel také namítá, že krajský soud chybně posoudil právní povahu stanoviska vydaného památkovým úřadem. Podle stěžovatele soud přijal výklad správních orgánů, že toto stanovisko nemá charakter samostatného rozhodnutí, a v důsledku toho chybně určil okruh účastníků.

[19] Dále podle stěžovatele došlo k zásahu do jeho vlastnických práv bez právního titulu, když OZNŘ stavěla bez souhlasu na jeho pozemku. Stěžovatel se domnívá, že pro povolení opravy vikýře mělo být vedeno i společné územní a stavební řízení, jelikož stavba zasahuje na jeho pozemek, a že z tohoto důvodu měl být neopomenutelným účastníkem podle § 94k starého stavebního zákona. Podle stěžovatele tak došlo ze strany památkového úřadu a krajského soudu k legalizaci neoprávněné stavby.

[20] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel znovu napadá neposouzení námitky podjatosti, a to jednak ze strany krajského soudu, který ji dle něj zhodnotil pouze formálně a povrchně, a jednak ze strany odvolacího orgánu, který o podjatosti rozhodl až po vydání rozhodnutí.

[21] OZNŘ se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti shodně se stěžovatelem částečně vyjadřuje k otázkám mýjejícím se s předmětem řízení, kterým je rozhodnutí památkového úřadu. OZNŘ v prvé řadě poskytuje rozsáhlou argumentaci popírající stěžovatelovo vlastnictví pozemku pod částí stavby. Odvolává se na bezrozpornost rozsahu stavby mezi lety 1938 a 2016, kdy vlastníci pozemků respektovali jejich původní zaměření. Následně rozebírá spory se stěžovatelem, které probíhají od r. 2021, kdy OZNŘ koupila pozemky sousedící se stěžovatelovými, mj. i pozemek, na němž stojí stavba. OZNŘ uznává drobné procesní chyby v předchozím řízení, ovšem

pokračování

nedomnívá se, že by mohly odůvodnit zrušení všech rozhodnutí spojených s opravou domu. Upozorňuje, že v rámci oprav nedošlo ke zvětšení či změně rázu stavby a všechny práce byly konzultovány se stavebním a památkovým úřadem. Závěrem odkazuje na to, že udržovací práce nevyžadují podle § 103 starého stavebního zákona souhlas majitelů okolních nemovitostí ani jejich informování.

[22] Stěžovatel reagoval na vyjádření OZNŘ obsáhlou replikou, ve které nejdříve popisuje historii vytyčení a evidování pozemku a oprav stavby, následně polemizuje s úvahami katastrálního úřadu, uvedenými v odůvodnění rozhodnutí ve věci vkladového řízení ohledně převodu části pozemku pod částí stavby. Ve druhé části repliky opět osvětluje své vlastnictví pozemku pod částí stavby a rozporuje tvrzení OZNŘ, že daný pozemek neexistuje. Také je zde znovu popisována dostavba zříčené části stavby a špatné vztahy s OZNŘ, včetně poukazování na její jednání ve zlé víře při opravách.

[23] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady NSS neshledal, přistoupil tedy k posouzení kasačních námitek.

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] V § 14 památkového zákona se stanoví:

(1) ...

(2) *Vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v [...] ochranném pásmu nemovité kulturní památky [...], je povinen k zamýšlené [...] udržovací práci na této nemovitosti si předem vyžádat rozhodnutí nebo závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností [...].*

(3) *V rozhodnutí nebo závazném stanovisku podle odstavců 1 a 2 se vyjádří, zda práce tam uvedené jsou z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné, a stanoví se podmínky, za kterých lze tyto práce připravovat a provést. [...]*

...

(8) *Orgán státní památkové péče vydává závazné stanovisko podle odstavce 1 nebo 2 v případech, navazuje-li na jeho postup rozhodnutí stavebního úřadu podle stavebního zákona; v ostatních případech vydává orgán státní památkové péče rozhodnutí.*

[27] Podle § 103 odst. 1 písm. d) starého stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují ...*stavební úpravy, pokud se jimi nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se vzhled stavby ani způsob užívání stavby, nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí a jejich provedení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby a nejde o stavební úpravy stavby, která je kulturní památkou, ...*

[28] NSS nejprve poznamenává, že řada stěžovatelových argumentů napříč celou kasační stížností a stejně tak i vyjádření OZNŘ se, obdobně jako tomu bylo v řízení před krajským soudem, míjí s předmětem řízení.

[29] Z hlediska provedení záměru v řešené věci šlo o záměr, který podléhal posouzení správními orgány jen z důvodu ochrany památkové péče v souladu s § 14 odst. 2 a 3 památkového zákona, a jen proto zde vůbec existuje napadnutelné rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., jak ostatně stěžovatel sám argumentuje v bodě 3. části IV. kasační stížnosti. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvádí

na podporu svého tvrzení, že měl být od počátku účastníkem daného řízení, že pro povolení opravy vikýře mělo být vedeno i společné územní a stavební řízení, jelikož stavba zasahuje na jeho pozemek. Námitku, že mělo být vedeno společné řízení podle § 94k starého stavebního zákona, však neuplatnil v žádné podobě v žalobě, a jde proto o námitku nepřipustnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[30] Námitky mířící do stavebního řízení či do řízení před katastrálním úřadem z výše uvedených důvodů nemohou v projednávané věci mít vliv na rozhodnutí podle § 14 odst. 8 památkového zákona, neboť pokud mají v rámci systematiky kasační stížnosti podpořit kasační námitku, že mělo být vedeno společné řízení podle § 94k starého stavebního zákona, pak představují nepřipustný důvod neuplatněný v řízení před krajským soudem. Pokud jimi stěžovatel tvrdí, že samo chybné zaměření pozemku a následná realizace stavby porušuje jeho soukromá práva, tedy vlastnické právo k pozemku, jak naznačuje nadpis této části kasační stížnosti (zásah do vlastnických práv bez právního titulu), pak se míjejí s předmětem řízení, jsou tudíž nepřipustné a soud se jimi nebude zabývat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2026, č. j. 8 As 223/2024-64). NSS tím nijak nehodnotí pravdivost těchto tvrzení či dokládaných závěrů. Jde konkrétně o námitky:

- Tvrzeního přesahu stavby na stěžovatelův pozemek, potažmo otázku vlastnictví pozemku pod stavbou;
- Geodetického vytyčení pozemků;
- Stavbu stavby před, během a po vydání rozhodnutí památkovým úřadem;
- Neplnění rozhodnutí vydaného v předcházejícím řízení před stavebním úřadem.

[31] První přípustná stěžovatelova námitka se vracela k otázce jeho pozdního přibrání za účastníka. NSS se zde ztotožňuje s krajským soudem, který důsledně vysvětlil, proč bylo prvotní pochybení napraveno v odvolacím řízení, a odkázal na relevantní judikaturu týkající se této problematiky, konkrétně na rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2013, č. j. 4 As 126/2013-37, jenž shrnul dosavadní judikaturu k těmto otázkám. Tu představuje zejména rozsudek ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 147/2012-66, v jehož bodě 22 NSS uvedl: „*Situace, kdy posouzení námitek v odvolacím řízení bude postačovat, představuje výjimku z pravidla, nicméně lze o ní uvažovat v případech, že námitky opomenutého účastníka jsou zjevně nedůvodné a jeho účast již v řízení u prvostupňového orgánu by neměla vliv na výsledek celého řízení, či postup opomenutého účastníka bude zjevně šikanózního charakteru, představující zneužití práva.*“ V rozsudku ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012-113, bod 44, k tomu NSS dále uvedl, že nelze „*vyloučit, že v konkrétních případech bude na místě i v takových situacích dát přednost dobré víře účastníků v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tak tomu bude např. tehdy, když opomenutý účastník v odvolání uvede pouze zjevně nedůvodné námitky a je evidentní, že i kdyby účastníkem řízení byl od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo, případně když je jím činěné úkony možno považovat za šikanózní, představující zneužití práva. Avšak takový postup by měl být spíš výjimečný a pečlivě odůvodněný. Neměl by být nadužíván a zejména by neměl sloužit k obcházení „nepohodlných“ účastníků tím, že by jim byla nejprve zamezena účast v prvostupňovém správním řízení a následně by byly veškeré jejich námitky paušálně zamítnuty s poukazem na § 84 odst. 3 správního řádu a na dobrou víru stavebníka (či jiného účastníka řízení) v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.*“

[32] Krajský soud z této judikatury vyšel a připomněl, že pochybení plynoucí z opomenutí účastníka může výjimečně napravit i sám odvolací orgán, jak se to stalo i v tomto případě. Taková možnost je připuštěna zejména tehdy, namítá-li opomenutý účastník skutečnosti, které nijak nesouvisí s dotčením jeho práv. Tak tomu bylo i v nynějším případě, jak krajský soud podrobně rozebral v bodě 39 svého rozsudku, kde připomněl, že stěžovatel od samého počátku založil svůj nesouhlas se záměrem pouze na zdůrazňování problematičnosti sousedských vztahů s OZNŘ, zejména pokud jde o přesah její stavby na jeho pozemek a nerespektování pokynů stavebního úřadu či dřívějšího vytyčení parcelních hranic. Nicméně ve vztahu k projednávanému záměru se vyjadřoval naprosto minimálně a k otázce ochrany památkové hodnoty, kvůli níž se celé řízení

pokračování

vedlo, se nevyjadřoval prakticky vůbec. Jádrem stěžovatelova nesouhlasu s realizací záměru tudíž zjevně byly okolnosti, které v řízení před orgány památkové péče nemohly být vůbec projednávány.

[33] Tento závěr o míjení se odvolacích a poté žalobních námitek s předmětem napadeného rozhodnutí stěžovatel nyní v kasační stížnosti nijak nevyvrací.

[34] Stěžovatel sice v kasační stížnosti poukazuje na porušení svých procesních práv, když uvádí, že znemožněním nahlížení do spisu mu bylo zabráněno „podat účinné odvolání“. Tím patrně reaguje na tvrzení z bodu 41 rozsudku krajského soudu, že „žalobce sice namítá porušení práva nahlížet do spisu, aniž by současně tvrdil, že tohoto práva někdy hodlal aktivně využít, natož aby tvrdil, **jaký konkrétní procesní úkon mu byl v důsledku nemožnosti nahlížet do spisu znemožněn či zmařen.** Ani ze správného spisu přitom nevyplyvá, že by žalobce v souvislosti s projednáváním záměru někdy projevil zájem o nahlížení či o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. V tomto kontextu se námitka brojící proti porušení práva nahlížet do spisu jeví jen jako samoúčelná a bez zřejmé souvislosti s procesní situací žalobce.“ Ani tato námitka však nemůže být důvodná, protože odvolání stěžovatel zjevně podal a žalovaný je věcně posoudil. Z obecného tvrzení v kasační stížnosti není patrné, v čem by bylo stěžovatelovo odvolání „účinnější“, kdyby již dříve než po přijetí jeho účastenství mohl nahlížet do spisu.

[35] Neobstojí ani stěžovatelova námitka týkající se nesprávného posouzení věci krajským soudem na základě nekritického přijetí důkazů poskytnutých OZNŘ, a naopak nezhodnocení důkazů předložených stěžovatelem. Tato námitka přehlíží bod 33. napadeného rozsudku, kde se krajský soud vyjadřuje k důkazům poskytnutým k věci oběma osobami a vysvětluje, proč vzal za vypovídající důkazy poskytnuté OZNŘ. S tímto vyjádřením krajského soudu stěžovatel nijak konkrétně nepolemizuje, pouze vyjadřuje svůj obecný nesouhlas, a jeho námitka nekritického přijetí důkazů poskytnutých OZNŘ je proto nepřipustná.

[36] Stejně tak nelze přijmout stěžovatelovu obecně formulovanou námitku proti označení jeho žalobního tvrzení týkajícího se odlišnosti skutečného stavu stavby od stavu stavby popisovaného v rozhodnutí památkového úřadu, za nesouvisející s napadeným rozhodnutím. Krajský soud se obsáhle vyjádřil k tomu, která tvrzení a z jakého důvodu za taková považuje, a poskytl v tomto směru odpovídající argumentaci, přičemž NSS zároveň v této věci neshledal nedostatečnosti, které by zakládaly vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[37] Stěžovatelův argument, že krajský soud posoudil závazné stanovisko vydané památkovým úřadem tak, že dle něj není správním rozhodnutím, přehlíží, že krajský soud naopak v bodech 19.-23. napadeného rozsudku detailně popsal, proč prvostupňové rozhodnutí v tomto případě má charakter samostatného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že krajský soud i stěžovatel se navzdory tvrzením uvedeným v kasační stížnosti v názoru fakticky shodují, neshledává NSS důvod k tomu tuto právní otázku hlouběji rozebírat.

[38] K bodu kasační stížnosti týkajícímu se námitek podjatosti městského úřadu Příbram NSS nejprve připomíná, že krajský soud stěžovateli v napadeném rozhodnutí přisvědčil a uznal, že žalovaný ve svém postupu pochybil, když se k námitce vyjádřil opožděně a obsahově nedostatečně. Následně ovšem krajský soud v rámci napadeného rozsudku důsledně otázku podjatosti věcně posoudil a poskytl detailní argumentaci osvětlující, proč by správný postup nevedl k odlišnému výsledku odvolacího řízení. Krajský soud toto své rozhodnutí podložil odkazy na dlouholetou rozhodovací praxi NSS, přičemž v nyní řešeném případě nejsou důvody k odchýlení se od této praxe. S těmito závěry krajského soudu již stěžovatel konkrétně nepolemizuje, pouze obecně vytýká krajskému soudu, že námitku podjatosti „*zhodnotil formálně a povrchně, aniž by posoudil důvěryhodné důkazy (spory o veřejné zakázky, mediální výpovědi představitelů města).*“ Krajský soud ovšem v bodě 54 svého rozsudku jasně uvedl, že právě tato tvrzení týkající se veřejných zakázek a mediálních výstupů nepředstavují námitku podjatosti v pravém smyslu

slova, ale spíše „*všeobecné vyjádření nespokojenosti s fungováním města Příbram a jeho orgánů napříč všemi možnými agendami, se kterými měl žalobce v minulosti co do činění.*“ Obecná námitka „formálního posouzení“ nepředstavuje skutečnou polemiku s podrobně zdůvodněným závěrem krajského soudu, ostatně nijak neupřesňuje, které stěžovatelem předložené důkazy byly posouzeny povrchně, a je proto nepřijatelná.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] S ohledem na výše uvedené dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[41] Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady, a proto NSS podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025, rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Postupoval přitom podle znění s. ř. s. účinného v době zahájení řízení v souladu s přechodným ustanovením obsaženým v čl. XI, bodě 2 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. března 2026

L. S.

Pavel Molek v. r.
předseda senátu